דעם רב׳ס טאָכטער

א העכסט שפאַנענדיקער ראָמאַן פון דעם אידישן לעבן אין מיטל־אַלטער

פון לעאָן וויזענטעל

— דו ביזט א הערד, אזא יאָר אויף דיר! — האָט ער אויסגערופן, — אַט קוק, זע מיך, ווי איך וועל מיט איר האנדלען גאַנץ אנדערש . . . מיך וועט זי ניט אוועקשטופן פון זיך, ווייל איך וואָלט איר פאַרפאָרן אין די ציין אריין . . . . ווענן מייר נעט וועגן מיט זי אפילו זיין א פרינ־צעסן, איז דאָס אויך ניט מיין דאנק, היינט זיינען ניטאָ קיין פרינצעסנס. און כדי צו ווייזן זיין חבר, אז ער איז א גרעסער העלד, האָט ער באלד ארויפגעלייגט ביידע לאַפּעס אויף חנה־לען, האָט זי אָפּגעשטעלט אין איר גאנג, און ער האָט איר אריינגעוואָר־פען א ליידנשאַפטלאַכן קוש אין פנים אריין.

אין חנה׳לען האָט אויפגעפאַלאָערט איר שטאָלץ, און צו דעם צאָרן וואָס זי האָט געפילט צו די צוויי ראַפּאַ־נעס, איז גאַרניט געווען קיין גדעניע.

אן אויסצוערדן א וואָרט האָט זי דאָ אריינגעפאָרן דעם פאַר׳שיכור׳טן ראַפּיאַ מיט איר פויסט אין באַק, פון וועלכן אונטער ״העלד״ האָט זיך באלד איבערגעקערט אין איז געבליבן ליגן ווי א געקוילעטער אָפּס.

איצט האָט חנה׳לע פאַרשטאַנען, אז זי מוז האנדלען שנעל איידער זי ציט אויף זיך ווייטערע געפאָרן. זעענדיק, אז דער ערשטער ראַפּיאַ שטייט פאַר־טומלט אין ער קאָן ניט באַגרייפן ווי אזוי זיין פרייַנט איז פלוצלונג אומ־געפאַלן און איז געבליבן ליגן אזוי אומבאַהאָלפן, האָט זי זיך געגעבן א קער פון אירע אָנפאַלער און זי האָט אָנגעפאַנגען שנעל צו לויפן צו דעם טוירער פון דער געטאָ.

אָבער פונקט דאַמאָלסט האָבן די ראַפּיאַנער צום ערשטן מאָל דערזעען די גלעלע לאַטע, וועלכע איז געווען אָנ־געצייט אויף איר מאַנטל כדי זי צו דערהענען אז זי איז א אידישע טאָכ־טער.

— א אידישקע! — האָבן ביידע אין איין אָטעם אויסגערופן, — א אי־דישקע!

בלייַן שנעל איז דער אומגעפאַלענער ראַפּיאַ אויפגעשטאַנען און דער צאָרן קאָט אין אים געפלאַקערט ווי א הע־לישער פייער.

— אז ארויסצוערדן א וואָרט האָבן זיי זיך געלאָזט לויפן נאָך חנה׳לען און אין עטלעכע מינוטן ארום האָ־בען זיי שוין נעחאַלטן איר אין זיי־ערע הענט.

— איוב זיי האָבן זיך פריער, טראָץ זייער האַלב שיכור׳ן צושטאַנד, נאָך ווי עס איז געמעסיקט אין זייערע ווילדקייטן און האָבן ניט געוואָנט צו גיין צו ווייט אין זייער באַנעמונג צו דער פרעדער מיידל מיט דעם געטאָ־לאָכן פנים, האָבן זיי איצט שוין גע־האַט פאַרלאָרן יעדע העפלאַכקייט אין זיי זיינען געווען אויסגעטאָן פון יע־דער מענשלאַכקייט.

— דו ביזט א הערד, אזא יאָר אויף דיר! — האָט ער אויסגערופן, — אַט קוק, זע מיך, ווי איך וועל מיט איר האנדלען גאַנץ אנדערש . . . מיך וועט זי ניט אוועקשטופן פון זיך, ווייל איך וואָלט איר פאַרפאָרן אין די ציין אריין . . . . ווענן מייר נעט וועגן מעג זי אפילו זיין א פרינ־צעסן, איז דאָס אויך ניט מיין דאנק, היינט זיינען ניטאָ קיין פרינצעסנס.

און כדי צו ווייזן זיין חבר, אז ער איז א גרעסער העלד, האָט ער באלד ארויפגעלייגט ביידע לאַפּעס אויף חנה׳־לען, האָט זי אָפּגעשטעלט אין איר גאנג, און ער האָט איר אריינגעוואָר־פען א ליידנשאַפטלאַכן קוש אין פנים אריין.

אין חנה׳לען האָט אויפגעפאַלאָערט איר שטאָלץ, און צו דעם צאָרן וואָס זי האָט געפילט צו די צוויי ראַפּיאַ־נעס, איז גאַרניט געווען קיין גדעניע.

אן אויסצוערדן א וואָרט האָבן זיי זיך געלאָזט לויפן נאָך חנה׳לען און אין עטלעכע מינוטן ארום האָ־בען זיי שוין נעחאַלטן איר אין זיי